

מסורת הש"ס

א) יצא מן קה"ג... א) מנייה יל' נפי'... ב) מנייה יל' נפי'... ג) מנייה יל' נפי'... ד) מנייה יל' נפי'... ה) מנייה יל' נפי'... ו) מנייה יל' נפי'... ז) מנייה יל' נפי'... ח) מנייה יל' נפי'... ט) מנייה יל' נפי'... י) מנייה יל' נפי'... יא) מנייה יל' נפי'... יב) מנייה יל' נפי'... יג) מנייה יל' נפי'... יד) מנייה יל' נפי'... יה) מנייה יל' נפי'... יז) מנייה יל' נפי'... יח) מנייה יל' נפי'... יט) מנייה יל' נפי'... כ) מנייה יל' נפי'...

דם הנדה פרק שביעי נדה

נו.

עין משפט
נר מצוה

יב א מוי פ"ח מהל' משכב ומושב הלכה ז': ב ג ד ח י ט י"ד מהל' אבות הטומאה הלכה ז': כה ז טו ש פ ט"ו מהל' הלכה ז': כב ו מיי פ"ח מהלכת משכב ומושב הלכה ז': כג ד מיי פ"ח מהלכות אבות הטומאה הלכה ז': כד ח מיי פ"ח מהלכות משכב ומושב הלכה ז': כה ז טו ש פ ט"ו מהל' אבות הטומאה הלכה ז':

תום הרא"ש

דם היוצא מפיו טהור. בפרק מצות הליצה מוקף לה בשותת דאי לאו הכי טמא משום צתווחו הרוק. דם היוצא מפי האמה. א"ע"ג המעטשין ליה כפי' בנות כותים היינו לנפין שאינו נעשה זב ע"י אותו דם והכא איצטריך קרא אם כבר הוא זב שאינו טמא כמו ורוק: וזאת לרבות מימי רגליו וימינו הכל יוצא וארובת ארובת דם וזאת למעט בדלעיל בפרק יוצא דופן זאת היא העולה הרי אלו ג' מיטעשין. וכה"ג פריך פ"ק ודוחים בכל אתר מן להוציא וכן אצל ארובות. וי"ל דדאת נמי הוי מיטעש ויוצא דופן זאת היא העולה כדרושין לעיל כיון גיעו ומאי דכ"י ירוק. ובתי"ש דרשין היא זאת למעט ויעה וליה סרוחה הרעי: מה רוק מתעגל ויוצא וחוזר ונבלע. והימה למה לי קרא לרבות כיון גיעו ומימי רגליו הוא הוי ומוציא דרוק שמתעגלן ויוצאין וחוזרין ונבלעין וי"ל דאפי' לא מבינן או לא דכתיב בהדיא הויה ממיטעש להו מהוא טמא כי היכי דמיטעשטא מנייה דם היוצא מפיו ומפי האמה. ותימה למה לי תרי קרא וכי ירוק לכיוונו וזאת למי רגליים וי"ל דאי לא בריאי דוכי הויה מוקמין וזאת לכיוונו ויניי ורוקא היוצא מן הפה כמין רוק. אבל השתא כתיב וכי אייתר וזאת לרבות כל דבר שמתעגל ויוצא וחוזר ונבלע: גילף מוזהב. כפי' בנות כותים מיביצי' ליה א' מקום זיבה מיצי' הוא או לא והכא פריך אי לא מעיין הוא: אמר ריש לקיש שרץ שנשרף ושלדו קיימת טמא. א"ע"ג דאמר ריש לקיש שרץ שיבש הוי"א נשרף גרע טפי. ומיהו לענין לרבייהו מקרא שקולין הן:

ממקום טומאה. ממקום שזונו יוצא שהוא טמא נשזונו: דם היוצא מפי האמה. של זב גומר יליף ליה לקמן דטהור: יולד דם היוצא מפיו. של זב יבא נדון כרוק ודם היוצא מפי האמה יבא נדון כוונ: ואיפוך הרבה חזקת לרבות דם הרוק להוציא מי רגלים: שמתעגל מתעגל קמא לחד ואח"כ יוצא כגון רוק ומי רגלים ושכנת זע: דם אין מתעגל ויוצא דכי אמת קמא קמא נפיק: וחוזר ונבלע. כשאינו מוציא: אף על פי כן. כגון סילון של מי רגלים חוזר ונבלע יבא דם שאינו מתעגל ויוצא חלב א"ע"ג שמתעגל אינו חוזר ונבלע. וזעו. ודפוס לרבות: קיימת. שלף נשבר ונתפור: כגון. נשכחו שלם טמא אפילו יבש: זכס. נשכחו כתיב (ויקרא יא) כל הנוגע בהם: מסס. וכל אשר יכול עליו מהם צומתם יטמאו (שם): זבוגי. פרו"ש מהם הנמלאים יבשים צמחוצ"ס והוא כל שיש שקרין אותו נבלע"ז צו"ש: סמואה. כלשה ונקבת: כר. כעין ריר שהוא לה כמו (שמולח פ כה) ויורד רירו על זקנו: סחילוטו א"ע"פ שאין סופו. אין לך שיהו המים פושטין בסוף כשילנה מעת לעת: יהודה בן נקוסא אומר. אין לך שיהו המים פושטין בסוף אכן יהו על השרץ כמעט לעת א"ע"פ שאין סופן וקולל היא דאי לא הה דבש כתי טהור ונבלע א"ע"ג דאי הו פושטין כל מעת לעת הוה הדר: טומאה רקב. מלא מרוד ממנו מ' טמא צמגע ומשא ואהל: בתני' וטמא בין לה ובין יבש. כיסת אלו השרץ בין שנמצאו לחין בן שנמצאו יבשין מומא כל טהרות שנמצאו צמגין מים כיצודו ושעסמה האשה מיום ככוס: היבש טמא למפרע. עד שעת כיצוד או כיצוד דאיכא למימר לאחר כיצוד מיד ככל אצל הלך אינו מומא למפרע אלא עד שעה שנוכל לומר אם נפל צמחיות מים עדיין הוא יכול להיות עכשו לח אצל עד שעת הכיצוד הוה מרובה לח אצל לוח הוא ואי מלהא שעתם נפל הוה מתעבד יבש: גב' חזקוטו דזוק. מי מחוקינן דדיק ליה צעעת הכיצוד ומשום הכי טהרות דקודם כיצוד טהרות: או משום דחזקוטו מספדו. דאי הוה התם צעעת כיצוד הו נפיק האי שרץ מחמת כיצוד: דאמר כניד ולא דניק. כדמיו ולא דלקמיו. אי אמרת דהא דמטהרין הן דמקמי כיצוד משום דחזקוטו צדלקו צעעת כיצוד הא לא צדק וטהרות דמקמי כיצוד נמי טמא' ולי אמרת כו':

יכולין להשרות: בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו כפושטין או דלמא תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש רשב"ג אומר צריבין שיהו פושטין מעת לעת: רבי יוסי אומר בשר המת כו': אומר שמואל טהור מלטמא בכזית אבל מטמא טומאת רב תניא נמי הכי רבי יוסי אומר בשר המת שיבש ואין יכול לשרות ולחזור כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אבל טמא טומאת רב: בתני' והשרץ שנמצא במבו מלטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את המבו הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד וכן ככתם שנמצא בחלוק מלטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את החלוק הזה ולא היה בו כתם או עד שעת הכבוס ומטמא בין לח בין יבש ר"ש אומר היבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת שיאה יכול לחזור ולהיות לח: גב' איבעיא להו עד שעת כבוד חזקו ברוק או דלמא חזקו מחכבד ומאי נפקא מינה דאמר כביד ולא ברוק או דלמא חזקו ברוק הא לא ברוק או אמרת חזקו מחכבד הא מחכבד

דם היוצא מפיו טהור. צפרק מלות חלילה (יצמות דף קה). מוקף צמות לאי לאו הכי טמא משום נפיו הרוק: דם היוצא מפי האמה. ואם תאמר הא כבר ממעטין ברש צנות כותים (לעיל דף לז): איש מאודם ויש לומר להינין דלן נעשה זב ע"י רגליו ואם חלל אם כבר נעשה זב רצח דם היוצא מפי האמה טמא כמו רוקו ולכן לך קרא הכה למעט: וזאת רבות מימי רגליו צמחוצ"ס מו"ל דוחת קדריש כי היכי דדרשינן לעיל כימו ויעו מו"ל דוכי ירוק אצל זאת בכל דוכתי אמת למעטו והיא זאת נמי אמת למעטו דכתיב מנריך נמי מיעוטו זאת וטמא הוא חד למעטו ויעה וליה סרוחה וחד למעטו דם היוצא מפיו ומפי האמה: כה רוק שמתעגל ויוצא בו. מכח רביצי' דוכי ירוק הזב צטהור וקראי הוה ממעטין כולהו כימו ויעו ומי רגלים מטמא הוא כמו דם היוצא מפי האמה ואת' ולמה לי תרי קראי וכי ירוק לכיוונו ויעו וזאת למי רגלים וי"ל דמנוי ירוק לא הוה דרשין אלא כימו ויעו ויוצא דרך הפה או מי האף נמי לרבי יוחנן דמי כמו רוק מוחצת לח הוה מרביצין אלא מי רגלים שיוצאין מפי האמה כמו זב דקרא דוחת גבי זב כתיב אנו משום דכאין ממקום טמא מיהו קשה דמשמע דהוה מרביצין מלך האשה מוחצת אס היה חוזר ונבלע ואמאי וזה אפילו כימו ויעו לא הוה מרביצין מוחצת אף לא רביצי' דוכי ירוק ורין לומר דאי לא רביצי' דוכי ירוק הוה מוקמין וזאת לכיוונו ויעו דוקא דהוי כעין רוק אצל השתא דכתיב וכי ירוק אייתר וזאת לכל דבר המתעגל ויוצא וחוזר ונבלע: ורבי' מוזהב. אי יזעה לחו מעיין הוה דכתיב היא צפרק צנות כותים (לעיל דף ז): א' בהם א' מהם כו'. וא"ע"ג דמהאי דקא ומהס דרשינן צפ"ק דחגיגה דף יא. שיעורו נכעדה התם אסמכתא הוה דשיעורים הלכה למשה מסיני: שרץ שנשרף. ק"ק דלא עריב יבש ושורף צהדי הדי דממא קרא קדריש להו: שכבת זרע בראייה הצוריע. ואם תאמר והלא שכתב זרע שאינו יורה כח אינו ראוי להזריע ומטמא יש לומר דמיין ראוי להזריע צעינן ואפי' שאינו יורה כח כיון שהוא לח חשיב מין שכתב זרע הראוי להזריע: בגומא

תורה אור השלם

- דברו אל בני ישראל ויאמרתם אליהם איש איש כי יתקו זב מבשרו וזב וטמא הוא: ויקרא טוב ב' אלה הטומאים לכם בכל השרץ כל הנגע בהם במקום ויקראו ער השרץ: ויקרא יא
- וזאת תקרה טמאתו בזוהר דר בשרו את זבו או וצחית בשרו מוזהב טמאתו הוא: ויקרא טוב ג' וכו' ויקר חוב בטהור וכן בגבי' ורין וקרא במים וקראו ער השרץ: ויקרא טוב ה
- וכי ימות תוקח בהקמה אשר היא לכם בארץ הנגע ובגלתי טמאת ער השרץ: ויקרא יא

גליון הש"ס

רש"י ד"ה טומאת רב כו' מטמא כמעט ע"י פ"ח מ"ז דלהלנת ובהער' ע"ס. וע"י כהרע"ב פ"ד מ"ה דטהרות וז"ע:

לעוי רש"י

פרו"ט. קריפה. ברו"ט. קריפה.